

blijkelyk genoeg zeyden: „en ik heb zien dat je olle kameraad ook weer meekommen is, — een best man, hoor”. En te verwonderen is dat niet, als gij hem daar met zijne onverstoorbare kalmte ziet zitten, met zijn kort pijpje in den mond en de schilderkist op zijn knieën, omringd door een schaar oude en jonge bewonderaars, die in dat land nooit lastig zijn, maar elkaar fluisterend hunne bespiegeling meedeelen „hoe alles er zoo duudelyk op steet”. En dan het plezier van de jongens en de wichten (een Drentsch

Molen bij Eext in Drente, naar eene studie in olievert.

meisje onder de zestien is een wicht), als hij eindelijk eens goedhartig voldoet aan hun wensch: „toe, meneer, zet je mien d'er ook op?” Of de verrukking van de moeders, die dan het contereitsel van hun kroost op de schets zien prijken. „Kiek, daar steen werendig Teeuwis en Jannegie bie 't zwienskot!” En de onderlinge redeneeringen van de meer bejaarden over de geldswaarde van zoo'n „tekening”, die leiden tot de overtuiging, dat zoo'n stuk, als dat in den Haag achter glas gezet is, wel viefentwintig guldens waard wordt. Hunne aesthetische beschouwingen over het meer of minder mooie wijken nog al af van die van den schilder. „Ze kunnen niet begriepen, dat hij niet liever het burgemeestershuus uitteikent, dat toch veul mooier is als dien olden bult”, en wat de boomen betreft, die hij uitkiest, ze zullen hem „an gunnen kant een veul mooier eikenboom wiezen, — een daar wel twee molenassen boven mekaar inzitten”.